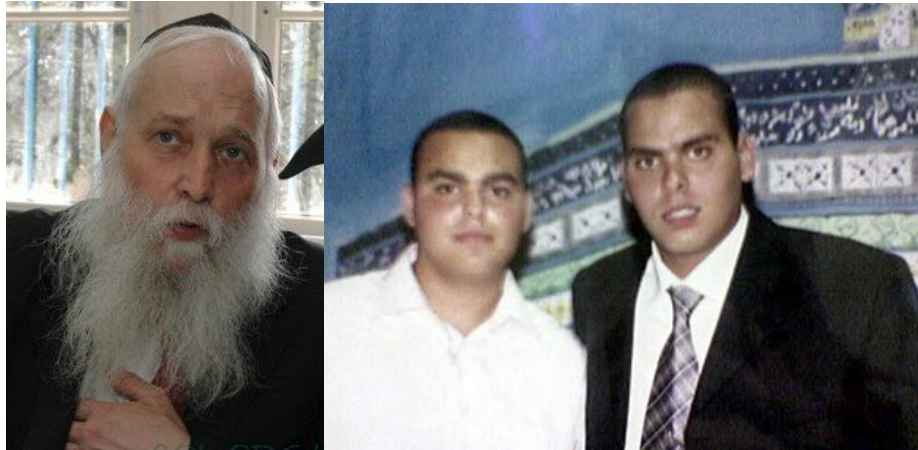

מאז פורסם מאמר זה קרו עוד דברים בישראל, שמהם מצטיירים אנשי-הדת היהודים כעדת נקרופילים לעומת עמיתיהם הפלסטיניים. שייך עבדאללה נימר דרוויש מהתנועה האיסלאמית הורה לתרום את אברי אחיו הצעיר, ללא קשר לדת המושגת, ופרסם פסק הלכה ברוח דומה (Ynet 26.03.05). כך הורה גם בצוואתו בנוגע לו עצמו. כמוהו פסק שייך מוחמד כיואן (Ynet 18.11.08). משפחת עאשור מיפו, שבתוך שנתיים שכלה שניים מבניה, חאתם (21) ונור-א-דין (22), תרמה את איבריהם. רוב המושגלים היו יהודים.

עוד אלה מתמודדים עם אסונם ורב מבני ברק (למה מסתירים את שמו?) אסר על משפחה חרדית לתרום את איברי אמם להצלת חיי רב אחר, יוסף-יצחק רייטשיק, פטרונם המסור של רבים מילדי צ'רנוביל.

לא זכה הרב ז"ל שחייו יובאו להכרעת אלה הקרויים בז'רגון החסידות שלו "בני נוח", וכך הופקרו לחסדי שופך-דמים ברשות התורה.

אבשלום אליצור

אוהבי הרימות

תרומת איברי הנער הפלסטיני היא תזכורת לחרפת מחסור האיברים להשתלה בישראל

פורסם לראשונה ב"מעריב", 7 בנובמבר 2005

האנטומולוגיה המשפטית היא מדע מדויק העוסק בזיהוי מיני החרקים המטילים את ביציהם על גוף נרקב ובהכרת מחזור-חייהם המורכב. התולעים הלבנבנות המופיעות למגינת לבנו על כל מאכל שהושאר בחוץ זמן רב, רימות הזכוב המצוי, הן רק מין אחד משפעת החרקים המשגשגת על תוצרי הפירוק של כל אורגניזם מתפורר, כולל גופת אדם. חוק גדול ועתיק של החיים מצווה כי מות יצור אחד ייתן חיים למשנהו.

אבל נראה כי כשלושים מחברי הכנסת של מדינת ישראל אינם מאמינים בחוק הזה וסבורים שגופם יישאר טרי ורענן בקבר, ומי יודע, אולי אפילו ימשיך להנפיק הגיגים מדיניים למיקרופון שאולי ייתחב במקרה אל מתחת למצבתם. ושמה חברי-הכנסת האלה – יותר ממחציתם חילוניים – סירבו לחתום על כרטיס "אדי" שהגיש להם חבר הכנסת שאול יהלום פשוט מפני שהם אוהבים את הרימות ואינם רוצים לשלול מהן את הטעימה מבשרם הנרקב?

יהיו מניעיהם של שלושים הנכבדים הללו אשר יהיו, הם מייצגים נאמנה חלק גדול מהציבור. אחרת אין להבין את מצבה העגום של מדינת ישראל לעומת ארצות המערב האחרות בכל הנוגע להשתלת איברים.

כעניים בפתח אנו עומדים מול מרכזי ההשתלות הגדולים בעולם עם נזקקינו – אלף איש ממתינים כיום להשתלות וכחמישים מהם ימותו, כבכל שנה, גם השנה. ההצלה מצויה רק בהישג יד מהם: למנוע מהרימות הלבנבנות והזריזות השוכנות מתחת לקרקע את זכותן לנגוס מגווייה מרקיבה ומצחינה, ולהעניק ריאה, כליה או לב לאדם הרוצה לחיות. ישראל, בפשטות, אינה מקבלת איברים מארצות אחרות כי אינה זכאית לכך כל עוד ממשיך מספר תורמיה להיות קטן בחמישית ממספר התורמים המקביל במדינות אירופה.

בשעה שדברים אלה נכתבים עמלים רופאים לקצור ולהשתיל את אבריו הרעננים של אחמד אל חטיב בן השתים-עשרה מג'נין, שנורה למוות בידי חיילי צה"ל אחרי שכיוון לעברם רובה צעצוע. תחת מטר החרפות ושבועות הנקם שלהם היינו מצפים במקרה זה, בחר האב לתרום את אבריו ילדו לאלה שהוריהם עלולים למצוא עצמם במצבו.

אם לקוראים רבים תהיה תחושת "דז'ה וו" מהסיפור הזה, הרי זה משום שתרומת איברים מפלסטינים כבר הפכה למין שיגרה מוזרה בשנים האחרונות. כך, אברי בנה של משפחת עודה מהכפר קוצרה ליד שכם הושתלו בשלושה ילדים ישראליים לפני שנתיים, בעידודם של אנשי-דת מוסלמיים אתם התייעצה המשפחה. באותה שנה בוצעה "השתלת דומינו" בבית-החולים בילינסון מאבריו של ילד פלסטיני בן 11 שנהרג בתאונה, בהסכמת אמו.

"זו תשובתי למשרד הביטחון הישראלי שחייליו ירו בצורה פראית בבני", אמר אתמול אבי הנער המת, ובאוזניי מהדהדת עד עתה המילה הערבית הקשה "נחשיקה". כי "נחשים" נהיה כולנו, ברברים חדורי אמונות-הבל, פושטים ידינו ביבבות בפני בני עמים אחרים בעודנו קופצים את ידינו השנייה, כל עוד "כבוד המת" ימשיך לרמוס בארצנו את קדושה החיים. אם רצונכם להיות מסוגלים להישיר מבטכם אל האנשים האצילים האלה, שגם בשעה שעולמם חרב עליהם מפעמת בהם החמלה לחולים אלמונים מקרב בני העם הרודה בהם, פנו עכשיו אל אגודת "אדי" שיסדו הוריו של אהוד בן-דרור ז"ל, טלפון 1-800-609-610 ובאתר <http://www.agudatadi.org.il>. לחרדים שביניכם אזכיר כי אפילו תרומת עור או עצם, שניתן לקחתה מגופה השוכנת כבוד במקרה, יכולה להציל משהו.

ויהי נא קרבן בנך, אסמעין אל חטיב, מרפא לא רק לחולי כליות ולב בקרבנו אלא גם לערלי-הנפש.